

KELET-EURÓPA MISSZIÓ

A Kelet-Európa Misszió Alapítvány hírlevele

2015/2

Szabadulás a csapdából

Háború és béke

A háború nyomában

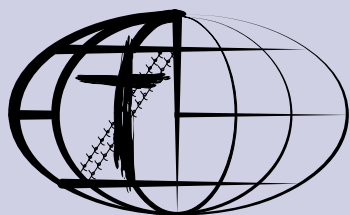
Enni vagy nem enni?

Menekültek, akik menekülnek

Iskola három határ közelében

Orvosság a bajban

KELET-EURÓPA MISSZIÓ

IMPRESSZUM

A Kelet-Európa Misszió Alapítvány hírlevele

Felelős kiadó:

Kelet-Európa Misszió Alapítvány

Szerkesztő: Fekete Imréné

Tördelő: Bolla Zoltán

A Kelet-Európa Misszió egy keresztény karitatív szervezet, amely Magyarországon 1992 júliusa óta működik alapítványi formában. Munkánk felekezeti alapokon nyugszik. Célunk Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése bármilyen úton, amely előttünk megnyílik. Arra is törekszünk, hogy a szükségben levőket gyakorlati és anyagi segítségben részesítsük. Munkánkat kizárólag hit által végezzük, anyagi forrásaink szabad akaratból történő adományokból származnak.

A pénzadományokat az alább megadott bankszámlaszámokra lehet elküldeni:

Kereskedelmi és Hitelbank Zrt.:

10200847-32413511-00000000

Örkényi Takarékszövetkezet:

65500044-30060795-54000010

Adószámunk: 18012594-1-13

Levélcímünk: 2365 Inárcs, Szőlőhegy 1.

E-mail:

info@misszio.eu

erzsebet.fekete@misszio.eu

Honlap:

www.misszio.eu

www.facebook.com/misszio

Telefon: (+36 29) 570-010

Fax: (+36 29) 570-012

Levél az Olvasóhoz

Fényes szalmaszálak?

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt, mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,5-8)

Sosem felejttem el azt az idős hölgyet, aki annak idején, amikor egy keresztény zenei lap szerkesztője voltam, néhány héttel minden lapzárta előtt bejött hozzánk, hogy a saját verseit az újság számára felajánlja. Az egyik rövid kis költeménye a *Szalmaszál* címet viselte, és arról szólt, hogyan képzelik el az emberek saját életük megmentését:

A világ embere fuldoklik a bűnben,/Belekapaszkodna már egy szalmaszállba./De még mindig válogatós, kényes,/Kívánja, a szalmaszál legyen fényes.

Jézus Krisztust, Aki azért jött el közénk, hogy megmentse ezt a bűnben fuldokló világot, sokan fényes szalmaszállnak szerették volna látni. Amikor a kereszten szenvedett, mellette balról és jobbról egy-egy gonosztevőt is megfeszítettek. Egyikük vádló hangnemben ezt mondta Jézusnak: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is” (Lk 23,39b). A kérés jogosnak tűnhetett. A gonosztevő a halálán volt, Isten Fia pedig ott függött karnyújtásnyira mellette. Ki más tudná egy ilyen végzetes helyzetben megmenteni, ha nem Krisztus? Igen ám, de ez a gonosztevő nem ismerte fel, hogy Jézus éppen azért függött mellette a kereszten, hogy megmentse: csak nem úgy, ahogyan ő képzelte.

Jézus földi életét végigkísérte az a jelenség, hogy az emberek félreértették Őt. Sokak szemében a Mester nem olyan Megváltónak tűnt, amilyenre számítottak. Nem úgy tette a dolgokat, ahogy elvárták, nem úgy beszélt, ahogy az emberek szerint beszélnie kellett volna. Az elképzelések alapján neki harcos forradalmárnak illett volna lennie, aki erőszaki vezetőként megszabadítja a népét a rómaiak elnyomása alól. Krisztus azonban nem „fényes szalmaszál” volt, aki az emberek ötletei szerint cselekszik, hanem olyan Megváltó, aki szolgai formát vett fel, engedelmes és alázas volt mindvégig, és meghalt a kereszten a bűneinkért. Jézus a minta számunkra abban, hogy milyennek kell lennie Isten szolgájának. A szolgai forma nem jár nekünk automatikusan: azt fel kell vennünk. Vajon képesek vagyunk

erre? A mai, sikerorientált világban a többség nem szolgákat akar látni, hanem sztárokat. „Fényes szalmaszálak” után áhítoznak, csodálatos hősökre van szükségük, akik a köveket kenyérré változtatják, hogy táplálják velük az éhezőket. A keresztényeket is megkísérti az a gondolat, hogy sikeresnek lenni valami olyasmit jelent, mint mindig száz százalékos teljesítményt nyújtani a szolgálatban, megoldani az emberek problémáit, és hibátlanul prédikálni az evangéliumot – mindezt nagy eredmények, óriási gyógyulások és megtértek tömegei kísérik. Emberi mértékkel mérve, ez a fantasztikus sikeresség még Krisztus szolgálatát sem követte. Neki is szembe kellett néznie kudarcokkal, mert a körülötte élők gyakran elutasították, félreértették, elfordultak Tőle, vagy nem hittek Benne. Miért lenne a mi sorsunk más, mint az Övé volt? Isten nem fényes szalmaszálakat hívott el a szolgálatra, akik mindig a csúcson vannak, és a lélekmentő munkában hibátlan teljesítményt nyújtanak, hanem olyanokat, akik képesek felvenni a szolgai formát, vállalva az ezzel járó kudarcokat, lehetséges buktatókat és nehézségeket is. Csak így tudunk azonosulni a velünk élő emberek mindennapi problémáival, és ők is csak így képesek azonosulni velünk, hozzájuk hasonlóakkal. A bennünket körülvevő „siker-világban”, a sikeresnek tűnő életek, a hibátlan csillogás és szépség mögött ugyanis mély kétségbeesés bújjik meg az emberek szívében. Sokan betegségekkel, félelmekkel, bizonytalanságokkal küzdenek, amiket sokszor a sikeresség látszatával kívánnak leplezni. Úgy gondolom, egy ilyen helyzetben krisztusi dolog, ha képesek vagyunk szolgai formában lehajolni akár hozzájuk is, és megmutatni nekik, hogy akár sikeresek, akár nem, Isten szereti őket, és velük van a nehézségeikben. Lehet, hogy az a szalmaszál, amit Jézus általunk nyújt a bűnben fuldoklóknak, nem olyan fényes, mint amilyenre számítanak, de elég erős ahhoz, hogy kihúzza őket a bajból.

És ha ez megtörténik, azt már valóban sikernek nevezhetjük.

Sítku Tibor
missziós
munkatárs

Szabadulás a csapdából

Történetünk egy háromgyermekes vajdasági családról szól. Hét-nyolc éve még viszonylag jól éltek; a családfőnek jó munkahelye volt. A házukat szerették volna bővíteni, ezért kölcsönt vettek fel a banktól. De olyasmi történt, amire nem számítottak: jött a gazdasági válság, aztán a munkanélküliség, a bank pedig folyton követelt. A család annyira eladósodott, hogy veszélybe került a házuk, el akarta venni a bank. Akkor jött képbe az uzorás.

1.500 euró kölcsönt ajánlott nekik havi 150 euró kamatra. Belementek. Az első kamatot le is vonta nyomban, így csak 1.350 eurót adott át nekik. Elkezdtek törleszteni az 1.500 eurót, közben fizették a havi 150 euró kamatot is. Három hónapig bírták, aztán anyagilag összeroppantak. Nem tudtak fizetni. Minden este megjelent a házuknál az uzorás, követelőzött és fenyegetőzött. Hogy segítsen rajtuk, egy jószívú ismerősük kölcsönadott a családnak 1.500 eurót, hogy fizessék ki az uzorást, hogy az békén hagyja őket. A pénzt ki is fizették, de semmilyen elismervényt nem kaptak a kifizetésről, az uzorás pedig

tagadott. Mondván, hogy a család nem fizeti a megbeszéltek szerint az uzorakölcsönt, az uzorás egy ügyvéddel átíratatta a házukat saját nevére, és onnantól lakbért követelt tőlük.

Akkor elszakadt a cérna. A történeteknek idegösszeroppanás lett a következménye. A szülők egymást vádolták, a családanya az öngyilkosságba akart menekülni.

A svájci Kelet-Európa Misszió vezetője, Eelco de Boer, épp azokban a napokban járt a Vajdaságban. Beszéltem neki a bajba jutott családról. Eelconak megesett a szíve rajtuk. Kért, hogy járjak végére a dolognak, és tudjam meg, hogy áll az adósság törlesztésének ügye az uzorás felé. Megtudtam, hogy még mindig egy jó nagy összeget követel az uzorás, amit havi 90 euróval törlesztenek. A svájci Kelet-Európa Misszió a segítségükre sietett és elküldte a még kifizetésre váró összeget. A családfő üzent az uzorásnak, hogy másnap jöhet a pénzéért. Délután három órára ígérte az uzorás, hogy jön, de csak öt órakor jelent meg. Egy februári délután volt, így már besötétedett. Az uzorás nem akart bejönni a házba, erőszakoskodott, hogy kint akarja átvenni a pénzt, de mivel a gazda ragasz-

kodott ahhoz, hogy csak a házban kaphatja meg, hát bejött. Amikor belépett a szobába, és találkozott a tekintetünk, szemmel láthatóan meglepődött. Nem számított arra, hogy egy ismeretlen is szemtanúja lesz az üzelmeinek. Közöltem vele, hogy én fogom kifizetni a tartozást. „Ki vagy te?” – kérdezte gyanakodva. Bemutakoztam, elmondtam, hogy Isten szolgálja vagyok, és egy jótékonyági szervezet képviselője. Bemutakozásom még jobban irritálta és szemmel láthatólag felzaklatta. Amikor átadtam neki a pénzt, reszkető kezekkel gyúrta a zsebébe, majd végleg elkotródott.

Az elkövetkező napokban segítettem a családnak, hogy jogilag is tisztázzák anyagi ügyeiket.

Ezt a nyomorúságot Isten felhasználta arra, hogy megmutassa az Ő dicsőségét. Ma a családanya hívő keresztény, és a férje is nyitott az evangéliumra. Az otthonukban rendszeresen házi biblia-csoport jön össze, a házaspár mások felé szolgál, és ahol csak tehetik, figyelmeztetik és óvják a társaikat, hogy ne essenek az uzorások csapdjába.

Nagy Tibor, a vajdasági Kelet-Európa Misszió vezetője

Háború és béke

A „Kárpátalján látszólag minden a régi” – így fogalmazott egyik kollégánk missziós útjáról hazatérve, amikor a régió jelenlegi arculatával kapcsolatban összefoglalta gondolatait. Ami Ukrajnában „újdonság”, az végképp nem ad okot a reményre: az ország keleti részében háború zajlik. A közelmúltban gyülekezeteket és családokat látogattunk meg, hogy támogassuk őket, és teljesebb képet kaphjunk helyzetükről.

Amilyen kátyús, göröngyös és buktatókkal teli a Beregszászból Feketeadóba vezető út, olyan az ottani romák élete is. Ám a nehéz helyzet ellenére a roma testvérek nem törnek meg, mert Isten kegyelme erősen tartja őket. Ez volt a benyomásunk a feketeadói roma gyülekezetéről, melyet már nem első alkalommal látogattunk meg. Három nap alatt hét ehhez hasonló, nagy küzdelmeket átélő roma gyülekezetben jártunk, ahol lehetőség nyílt Isten Igéjével bátorítani az embereket. A romák sorsa az átlagos helyzetnél is rosszabb, hiszen az országban dúló háború, az emiatti infláció, a korrupció és a létbizonytalanság mellett még a diszkriminációval és az aluliskolázottságból eredő hátrányokkal is meg kell küzdeniük. Sok helyen a családok egyetlen bevétele a „gyerekpénz”, melyet gyakran késve kapnak meg, ezért még ételmisszert is hitelre vesznek a boltban. Keresztény testvéreink közül többen is üzemeltetnek ételmisszerüzletet; elmondták, hogy a boltjukban hitelre vásárlók jó részéről tudják, belátható időn belül nem lesznek képesek kifizetni tartozásaikat. Ennek ellenére segítenek rajtuk, újra és újra kiszolgálják őket, különben a családok éheznének. Az egyik üzletben ottlétünkkor éppen egy deci olajat mértek ki egy vevőnek egy nejlonzacskóba – a szegény

asszonynak ugyanis nem volt pénze egy liter olajra.

Az adósságspirálból kikerülni csaknem lehetetlen. Az egyik cigánytáborban a gyülekezet pásztora elmondta, hogy állandó konfliktusa van a tábor bírójával. Míg ő arra tanítja gyülekezte tagjait, hogy próbáljanak kimászni az adósságsapdából – ha kell, kemény megszorítások árán is –, addig a bíró rossz szemmel nézni az efféle nevelést: neki éppen az az érdeke, hogy az embereket az uzsorakamattal magához láncolja. Ezek után nem meglepő, hogy a lelkes házában majdnem minden ablakát betörték és folyton fenyegetik a családját. Gyülekezte tagjai persze a segítségére sietnek, és egyelőre úgy tűnik, csak az ablaküvegek bánták a konfliktust.

Ukrajna jelenlegi arculatát most leginkább és elsősorban a háború alakítja. Míg Kárpátalján látszólagos béke uralkodik, az ország keleti részében, főként Donyeck és Luganszk körzeteiben változatlanul véres események történnek. A konfliktus nemcsak a növekvő számú fizikai erőszakban, hanem az emberek, a családok és a gyülekezetek közötti viszony elmérgesedé-

Az egyik üzletben ottlétünkkor éppen egy deci olajat mértek ki egy vevőnek egy nejlonzacskóba – a szegény asszonynak ugyanis nem volt pénze egy liter olajra.

sében is jelentkeznek. Az orosz családtagok nem állnak szóba ukrán rokonaikkal, ismerőseikkel, sőt fel is jelentik őket. Az orosz és ukrán gyülekezetek között is feszült a viszony.

A háborús térségből a legtöbben Kijevbe menekülnek, de sok család költözött Kárpátaljára is, akik mindenüket hátrahagyva próbálják újra felépíteni az életüket. Közülük többen meglátogattunk, hogy megismerjük sorsukat, valamint imádsággal és ételmisszercsomagokkal támogassuk őket.

Ruszlán és operaénekesnő felesége Luganszkból menekültek Munkácsra, mindketten egy protestáns gyülekezetbe tartoztak, melynek lelkipásztorát megölték. Semmijük sem volt, a Misszió segítette és segíti őket

Ruszlán és családja
Hánykovic Lénárdal

abban, hogy lakást bérelhessenek; be is rendezte nekik bútorral a lakást. Ételmisszertámogatást is kaptak a Missziótól. Ruszlánék kávé pörkölnék és azt árulják, így próbálnak némi bevételhez jutni. „Hiszem azt, hogy történni fog valami, ami ezt az egészet megállítja. A többség már azzal is kibékülne, ha a háborús övezeteket Oroszországhoz csatolnának, csak legyen már vége” – mondta Ruszlán.

Isten oltalmát tapasztalta meg Igor és családja is; ők korábban egy Trovenkij nevű városban éltek, ma pedig egy munkácsi lakótelep egyik házában hetedik emeletén laknak. Igor szülőföldjén bányászként dolgozott, és a körülmények ellenére még tréfálkozni is kedve támadt: úgy látja, az Úr a föld alól emelte fel a mostani panel-lakásba. Az új körülmények viszont újabb nehézséget is jelentenek: főként munkahelyre lenne szüksége, mert tartós bevétel nélkül a család nehezen boldogul. Igor a többiekhez hasonlóan kiemelte, hogy az orosz propaganda jelentős hatást gyakorolt a háborús területeken élők gondolkodására. Az ellenség egyik első dolga volt, hogy kikapcsolja az összes ukrán csatornát és megszüntesse a hírforrásokat, illetve felváltta ezeket a sajátjaival. Mivel az emberek nagy része a televízióból értesül az eseményekről, már csak a propagandacsatornák torz információi jutnak el hozzájuk, és ezek tovább élezzik az amúgy is nagyon feszült légkört.

A beregdéai
romagyülekezet

Nem egyedülálló jelenség, hogy az országban pusztító terroristák gyülekezeteket foglalnak el, adott esetben embereket is kivégeznek, az épületeket pedig katonai célokra kisajátítják. Igor fotókat is mutatott nekünk arról, ahogy a katonák egykori gyülekezeti házukban alszanak, illetve szórakoztatják magukat oda nem illő műsorokkal.

Egy középkorú hölgy kamaszlányával együtt menekült Munkácsra. A kislány, mivel az orosz katonák szemet vetettek rá, már kis idővel korábban vonatra ült és elhagyta otthonát. Társai nem voltak ilyen szerencsések: egy falusi pincében megerőszkolt és megölt fiatal lányok meztelen holttesteit találták, akikkel a kozákok végeztek. A hölgy korábban fiatalokat tanított a gyülekezetben, jelenleg azonban nincs munkája. A gyülekezet épületét elfoglalták, kifosztották, még a padlót is feltörték, hátha rejtegetnek valamit a hívők. A hölgyet is megfenyegették ukrán származása miatt, sőt megfigyelték és igyekeztek megtudni, a választásokon kire szeretne szavazni. Korábban számos náció tagja élt együtt békességben: azeriek, ukránok, oroszok, örmények, üzbégek és romák. Senki nem tudta egymásnak ugrasztani az embereket, most azonban igazi forrongás van a különféle nemzetiségek között.

A háború óta mindenhol nehezebb lett az élet. A Zubricki család is jól tudja ezt, akik Munkács külvárosi részén élnek, egy egykori tiszti lakótelepen. A családfő talált magának munkát, s bár eredeti szakmája informatikus, most hegesztőként dolgozva igyekszik megkeresni a betevőt. Donyeck gyülekezetük ezeröttszáz főről ötszázra apadt a háború miatt. A férfi dicsőítésvezetőként szolgált a közösségben, majd a konfliktus kirobbanása után feleségével és két gyermekével sok más testvéréhez hasonlóan elhagyta a várost. Ahogy ő fogalmazott, Donyeck most tele van nem normális emberekkel, drogosokkal, alkoholistákkal, instabil személyiségűekkel, akiknek kezébe az országba betörő katonák fegyvereket adtak. A család nem bírta tovább hallgatni az állandó fegyverropogást, a gyerekek miatt tovább már nem kockáztattak, így otthonukat hátrahagyva elmekültek. Egy hónappal később láttak egy fotót a házuokról, amit találat ért. Ők még éppen

Igor és családja

időben jöttek el, de hozzátartozóik egy része Donyeckben maradt.

A menekült családoknak a legnehezebb feladat egy új életstílus, egy új rutin kialakítása: inkább a múltban és a jövőben élnek, arra koncentrálnak mit hagytak a hátuk mögött, és attól félve, mi vár még rájuk. Sokan arra számítottak, hogy a háború gyorsan véget ér, és visszamehetnek majd lakóhelyeikre, most azonban egyre többen belátják, hogy hosszútávra kell berendezkedniük Kárpátalján.

A háború nyomában

Ukrajnában 2014 áprilisa óta kegyetlen háború folyik. Ennek egyik „eredménye”, hogy sok ember életét féltve menekül a hazájából. Az utolsó adatok szerint a háború kezdete óta mintegy három millió ember lett Ukrajnában hontalan, földönfutó, mintegy kilencszázezer ukrain polgár külföldre menekült Oroszországba, Lengyelországba, Németországba és más európai országokba.

Kárpátaljára Donyeckből, Kramatorszkból, Szlovjanszkból, Lugánszkból, Rovenyikiből, Jenákijevából, Márjinkából, Máriupolból érkeztek hozzánk menekültek. Missziós szolgálatunk során az elmúlt egy év alatt nyolcszáznegyven kelet-ukrainai menekültet látogattunk meg, akiknek élelmiszert, ruhát, gyógyszer-támogatást, lakásbérletre támogatást adtunk. Mivel a háborús atmoszféra sötét felhőként telepedett az egész országra, és olyan gazdasági állapotokat teremtett, melyek nagy kihívást jelentenek a kárpátaljai embereknek is, ezért nemcsak

a menekülteknek segítünk, hanem a magyar, ukrán, ruszin, cigány nemzetiségű bajjutott testvéreknek, többgyermekes családoknak, gyógyíthatatlan betegeknek is, és sok olyan családnak, ahol fogyatékkal élő beteget ápolnak. Mintegy száz ilyen gondozott családot látogatók Kárpátalja-szerte.

Segítünk katona-lelkészeknek is, akik a fronton lelkigondozzák a katonákat. Nemrég surranót és élelmiszert vásároltunk és küldtünk el nekik, amit szétszítottak a fronton harcoló katonáknak. Ami a legfontosabb: igés lapokat is készítünk a támogatott embereknek.

A háború során eddig sok ezer katona és civil veszítette életét. Rahói kollégánk, Vagyim, két hete volt Szlovjanszkbán; elmondta, hogy ebben a városban több mint hatezer ember vált a háború áldozatává. A városon kívül Vagyim sok temetetlen holttestet látott; az emberek nem mernek a területre lépni, mert az ellenséges csapat aláaknázza azt. Amikor a kuttyák odavetődnek és megpróbálják szétlépni a holttesteket, sok akna felrobban, ezért senki nem meri megközelíteni a helyszínt.

Lénárd családja és a surranók átadás előtt

Vagyim több lelkész társaságában Szlovjanszkból keletebbre ment, élelmiszert vittek az elzárt falvakban rekedt éhezőknek. Ahogy Trohizbenka városába értek, ellenséges katonák megtámadták Vagyimot és társait, rálöttek az autójukra. Csodával határos módon élték túl a lövöldözést. Bár sokkos állapotban érkeztek haza, de mégis örömmel, mert ennivalót vittek az éhezők embereknek.

Hánykóvics Lénárd,
Munkács

Enni vagy nem enni?

Több mint öt éve merült fel ez a kérdés a vajdasági Csantavéren. A kérdésre pedig válasz is született: egy helyi keresztény gyülekezet melléképületében vajdasági munkatársaink hitbéli meggyőződésből, anyagi háttér nélkül egy szegénykonyhát hoztak létre. A projekt támogatásába a későbbiekben a svájci, az osztrák és a magyar Kelet-Európa Misszió is bekapcsolódott. A helybeli testvérek kitarító és áldozatos munkájának köszönhetően a szegénykonyha folyamatosan üzemel.

Az ismert mondás szerint ingyen ebédet még nem főztek. A csantavéri ingyenkonyha rendszeres látogatói számára azonban hatalmas segítség, hogy nekik nem kell fizetniük az étkezésért. Legtöbbjük zűrös családi háttérből érkezik, valamint egzisztenciális és egészségügyi nehézségekkel küzd. A létszám változó, de mivel a konyha jó híre terjed, ezért az étkezők száma folyamatosan növekszik. Általában harminc-negyven fő jár ebédelni, ennek több mint fele gyermek. Ha néha még ettől is többen vannak, az ételt be kell osztani, repetázni nem lehet, mindenkinek csak egy tál étel jut. Mindenesetre, éhesen még soha senki sem távozott a konyháról. Noha az étkezések során a főttétel viszi a prímet, emellett a péksütemény is különösen népszerűnek bizonyult. A konyhára érkezők annyira éhesek, hogy ebéd előtt és az ebédhez is kérnek belőle, s amikor hazaindulnak, akkor visznek is magukkal. Kollégánk, Varga Tibor, kora reggel végigjárja Szabadka pékségeit, s több zsáknyi pékárut szed össze, amelyek bár másnaposak, teljesen fogyaszthatók.

A konyha ugyanakkor sokkal többről szól, mint evésről és jóllakásról. Minden falat azt üzeni, hogy Isten szereti a szegényeket és gondoskodik róluk. A konyha áldásait olyan emberek vagy családok is megérik, akik a testi táplálék mellett egyedül itt jutnak hozzá igazi lelki táplálékhoz.

A csantavéri ingyenkonyha élni is tanítja azokat a szegény sorsú embereket, akik a mindennapok alapvető teendőit sem képesek ellátni. Jól illusztrálja mindezt egy apróság: a konyha körömvágókat vásárolt, hogy a sokszor koszos kézzel és körmökkel érkező gyerekeknek segítsen a körömápolásban. A mosdatlan és ápolatlan gyermekeket tisztálkodásra nevelik, akik ebéd előtt és után is szaladnak kezét mosni, mert megértették, hogy tisztának lenni milyen jó. A változás lassan megváltoztatja a konyhát látogató gyerekek és felnőttek köreiből. „Ők maguk sem veszik észre saját magukon, mekkora változásokon mennek keresztül” – meséli Tibor, majd hozzáteszi: „a konyha nevelő hatása az Istennel való kapcsolatot is érinti.”

„A régebbi ebédelők közül nagyon sokan külföldre költöztek a jobb élet reményében, de többen közülük vissza is tértek. Aztán vannak újabb és újabb éhezők, akik megjelennek a konyhán. A hatvanhét éves Pista bácsi is azok közé tartozik, akik nemrég járnak ebédelni. Felesége az idén márciusban meghalt, sokáig fekvő beteg volt. Azóta a negyvennégy éves értelmi fogyatékos lányával él közös háztartásban, aki általában otthon tartózkodik, nehezen mozog a fájós lábai miatt. Pista bácsi magas vérnyomással és asztmával küzd, sokszor fullad a szíve miatt. Kis nyugdíjából sokat költenek orvosságra. Két éve ismerjük Pistát, de ebédre ritkán jött el. Amióta a felesége meghalt, rendszeresebben jön ebédelni, néha a lányának is visz. Ebédnél imádkozni szokott. Egyre többször eljön az istentiszteletre is.

A harmincnégy éves Lászlót idén tavasszal ismertük meg, amint hazafelé tartott a felesége temetéséről, aki felakasztotta magát. László nagyon megtört volt, elkeseredetten sírt. Elkezdett járni a gyülekezetbe és a konyhára. Nem tudott dolgozni, mert komoly gerincbántalmai voltak. Imádkoztunk érte, és annyira jobban lett, hogy nem kellett gerincműtetre mennie. Most megint bedolgozik egy gazdánál.

Anikó és Klementina is új vendégeink. A nyolcéves Klementina az édesanyja második házasságából született. Kicsi kora óta hányt-vertet élete volt; az utcán élt édesanyjával együtt, akit kiharcoltak, bántalmaztak. Anikó sokat szenved,

mert veri a férje, és a házigazda, akinél jelenleg laknak, szintén bántalmazza. Ha nincs maradása otthon, a legszükségesebb értékeit hajléktalan módjára, szatyrokban cipeli magával. Bár kap némi szociális segítyt, ez nem bizonyul elegendőnek, férje pedig egyáltalán nem osztja meg vele keresetét. Aztán Klementina beteg lett, bekerült a kórházba. Megállapították, hogy leukémiás. Sok kezelésen ment át február óta, a legutolsó kivizsgáláson pedig kiderült, hogy daganat is van a tüdején. A Misszió költségén többször utazott Újvidékre orvosi kezelésre. Folyamatosan imádkozunk érte,

hogy az Úr adjon gyógyulást. Megrázó volt az a vasárnapi istentisztelet, amikor a gyermekért imádkoztunk. Az ilyen emberek számára, mint Anikó, a gyülekezet az egyetlen igazi kapaszkodópont: Isten megismerésére ösztönzi őket. Mint bárki más, Anikó is arra vágyik, hogy elfogadják, mert a gyülekezeten kívül sehol sem kap szeretetet. Klementina és édesanyja minden egyes ebédnél megjelennek a konyhán; onnan étkeznek. Amikor nincs meleg étel, Anikó az ingyenkonyháról visz péksüteményt, hogy beteg gyermekének enni adhasson.”

A konyha nemcsak a vendégek, de az ott dolgozók számára is lehetőségeket kínál. Kati és lánya, a tizenhat éves Boglárka, néhány évvel ezelőtt otthon nélkül maradt. A csantavéri gyülekezet szállást biztosított nekik; azóta Katalin hálából szakácsként önkéntesen dolgozik az ingyenkonyhán, Boglárka pedig szintén kiveszi részét a konyha körüli teendőik ellátásában.

Az ebédek előtti és utáni imádkozások természetes velejárói a napi rutinnak, az új látogatókat pedig a vasárnapi istentiszteletre is invitálják. Tibor úgy vélekedik, ha valaki értékeli, amit Isten érte megtesz a meleg ételek elfogyasztásán keresztül, helyes dolog kifejeznie a háláját olyan módon is, hogy időt szakít az istentisztelet látogatására, valamint Isten megismerésére.

Így az ingyen ebéd mellé Jézus ingyen kegyelme is elérhetővé válik, ami mindent megváltoztathat az Őt szeretők szívében és életében.

Menekültek, akik menekülnek

Szerbiában a Szíriából, Afganisztánból, Pakisztánból, Líbiából és más országokból érkező menekültek egy elhagyott szabadkai téglagyár bozótosában húzzák meg magukat. Egy jobb élet reményében keresik annak a lehetőségét, hogy a schengeni határt maguk mögött hagyva valamiképpen az Európai Unió területére lépjenek. Az évek során a migránsok átcsempészése valóságos iparaggá vált, ám míg sokan lehúzzák vagy fizikailag bántalmazzák őket, kollégánk, Varga Tibor már négy éve testi-lelki segítséget nyújt nekik. Élelmiszerral, ruhanevel, gyógyszerrel látja el őket, és az evangéliumot is megosztja velük.

Pár hónappal korábban csak menekültek százairól beszélünk, akik Szerbián keresztül legálisan vagy illegálisan Magyarországra érkeztek, hogy innen pár nap vagy pár hét múlva Nyugat felé induljanak. Mostanában már ezrekről és tízezekekről, és nem is csak menekülésről, hanem népvándorlásról szólnak a híradások. A Közel-Keleten és Afrikában az újabb és újabb háborús konfliktus, a népiirtás, az üldöztetés vagy az általános reményvesztettség űzi el otthonaikból az embereket, akik egy szebb és jobb jövő reményében nekivágnak az ismeretlennek. A vajdasági Kelet-Európa Misszió munkatársai már korábban is kivették részüket a menekültek felé való szolgálatból, de mára már teendőjük meghiúsult.

Négy évvel ezelőtt csak a Kelet-Európa Misszió munkatársai szolgálták a menekültek felé; élelmiszerral, gyógyszerrel, ruhanevel, lábbelivel látták el őket. Később a Vöröskereszt helyi szervezetei is segítettek a menekültek elszállásolásában. Mára már – Nagy Tibor, a vajdasági Kelet-Európa Misszió vezetője elmondása szerint – több más szervezet is aktiválta magát, valamint önkéntesek is bekapcsolódtak a munkába. A vajdasági Civil Összefogás 4.000 liter palackozott vizet, egy kereskedelmi egység 140.000 tojást adományozott a Misszióknak a menekültek számára, egy magánszemély egyik nap háromszáz adag meleg ebédet főzött a menekülteknek. Varga Tibor minden nap kimegy a terepre, a Szabadka külterületén található elhagyott téglagyár melletti bozótosba, és ha mást nem, akkor vizet, péksüteményt és ameddig a készlet tart, főtt tojást oszt a menekülteknek. Tibornak hét gyermeke van, közülük a két egyetemista nagyfia állandóan kint van vele

a menekültek közt, élelmiszert osztanak, kötözik a sebes végtagokat. A minap francia újságírók látogatták meg Tibort, aztán vele tartottak a volt téglagyárba, és részt vettek a segélyezésben. A szabadkai önkormányzat lajtos kocsikkal vizet visz ki a menekültek terephelyére, ami alkalmas fogyasztásra és mosakodásra.

A teljes képhez az is hozzátartozik, hogy a menekültek nem csupán a téglagyár körüli elhagyott bozótosban tartózkodnak, hanem előzőnk Szabadka és Magyarkanizsa belvárosát is; letelepednek a parkokban, tereken, bolyonganak az utcákon. A helybeliek félnek a menekültek által terjesztett ragályos betegségektől, és maguktól a menekültektől is, mert bizony vannak közöttük randalírozók, vannak akik lopnak és vannak, akik letarolják a veteményes kerteket. Az emberek sötétedés után nem szívesen mennek ki a félreeső utcákban.

Varga Tibor, legfrissebb beszámolójában a következőket írta:

„A szolgálatunk területére naponta mintegy 250 ember érkezik és megy tovább, de vannak akik több napig maradnak. Őket segítjük, a fiaim és még három civil naponta kijönnek a téglagyárhoz, alkalomszerűen a gyülekezetekből is bekapcsolódnak néhányan a munkába. Azon is dolgozunk, hogy minél több egyházat és gyülekezetet bevonjunk a szolgálatba, szervezetté és rendszeressé tegyük a segítő munkát a menekültek közt.

Nem tudunk mindig, mindenben, mindenkinek segíteni, de a lehetőségeinkhez mérten tesszük a dolgunkat, igyekszünk úgy osztani szét amink van, hogy valami jusson mindenkinek. Nagyon sok lábbeli kellene, hisz sokan elnyútt cipőben vagy mezítláb jönnek, valamint ruha, főleg férfi póló, nadrág. Vannak családok kis gyerekekkel, akiknek pelenka kellene, szükségük lenne gyógyszerre megfázás ellen, bőrfertőzésre, sebek ápolására. Hiányzanak a legalapvetőbb higiéniai eszközök: mosópor, szappan, sampon, tusfürdő, fogkefe, fogkrém. Tányérokra, evőeszközökre is szükség van, valamint hálósákokra, sátrakra vagy vastag fóliára, amiből sátrat építhetnének maguknak.”

A menekültek zöme muzulmán, nagyon ritkán

Sebápolás a bozótosban

fordul elő, hogy egy menekült kereszténynek vallja magát. Gyakran kérdezik Tibortól, hogy miért teszi amit tesz. Ilyenkor Tibor elmondja nekik, hogy ő Jézus Krisztus szolgálója, és az Istentől kapott szeretet motiválja tetteit. Néha alkalom nyílik arra is, hogy egy-egy érdeklődőnek elmondja a Jézusról szóló evangéliumot. Az emberek megérik, ha valaki érdek nélkül közeledik hozzájuk, és ilyenkor nyitottabbá válnak a Krisztusról szóló Örömhír meghallgatására. Egyikük, egy afgán orvos, kezét az ég felé emelve azt mondta Tibornak: „Allah bocsássa meg, de a keresztények jobbak, mint a muzulmánok”.

A migránsok létszáma folyamatosan változik, de mindig akad belőlük bőven az embermagasságú bozótosban. Elszántan tekintenek Nyugat-Európa felé, semmitől sem hátrálnak meg: bíznak abban, hogy hamarosan egy szebb jövő várja őket.

Imádkozunk azért, hogy az európai keresztények kihívásként kezeljék a menekült kérdést; hogy meglássák a nyitott ajtót, amit Isten elénk tárt az evangélium hirdetésére a muzulmánok között.

A kenyér már megvan, jöhet a víz

Iskola három határ közelében

Nevetlenfalu – különös név. A magyar-román-ukrán határvonalak ukrán térfelén fekvő 1750 lelket számláló település, melynek általános iskolájában 340 magyar gyermek tanul. Idén kétszer látogattunk el ide, hogy segélykérésükre válaszolva iskolaszereket, tisztítószereseket és sok más hasznos eszközt vigyünk nekik.

Nevetlenfalu az ukrainai háborús helyzet előtt virágzó község, a béke szigete volt, mára azonban itt is nehezebb lett az élet. A katonaköteles férfiak többsége a behívótól való félelmében külföldre menekült munkát vállalni,

és a távolból segíti az otthonmaradt családját, míg a helyzet jobbra nem fordul. Az iskola karbantartásra, fejlesztésre vagy tanszerekre az államtól anyagi támogatást nem kap, önerőből viszont nehezen boldogul. A tanárok elmondása szerint minden pénz a katonaságnak megy, ezért az iskolának már nem jut. A tanulók az iskolában középkori színvonalú udvari WC-t használnak, s bár korábban elkezdődött egy új vizesblokk építése, anyagiak híján a projekt leállt. Alapvető dolgok hiányoznak: iskolaszerek, ceruzák, tollak, kréta, táblák, székek, füzetek, asztalok, sportfelszerelések, függönyök, mosószeresek, poharak, edények, ... és sorolhatnánk tovább a listát. Hasonló helyzetben van a tűzoltóság, a helyi orvosi rendelő, a gyermek- és iskolaorvosi szolgálat is. A járási kórháznak folyamatosan szüksége lenne gumikesztyűkre, maszkokra, fertőtlenítőszerekre, ágyneműre, takarító eszközökre, csaptelepekre, vérnyomásmérőkre, kötszerekre és mosóporokra, tisztálkodási szerekre, – de nem tudják beszerezni.

Amikor megérkeztünk Nevetlenfaluba, Bakács Jolán, az általános iskola igazgatója és Lőrincz Attila úr, a helyi református gyülekezet lelképásztora fogadtak bennünket, és segítettek a javak elosztásában. A két alkalommal összesen mintegy háromezer

A nevetlenfalui óvoda

kiló értékes segélyadományt tudtunk vinni az iskolának, négy óvodának, a helyi orvosi rendelőnek, a nagyszöllősi kórháznak, de még a tűzoltóknak is. Az iskolának iskola-táblákat, asztalt, tisztítószereseket, írószereket, mosdókagylót, WC-csészét, szőnyeget, fertőtlenítőszeret, gumikesztyűt, papírzsebkendőt, élelmiszert, adtunk át, ezzel járulva hozzá gondjaik enyhítéséhez. A jelenlévő tanárok lelkesen segítettek a Misszió munkatársainak a mikrobusz és az utánfutó kipakolásában. A Bodnár házaspár a segélyszállítmány tartalmából negyvennyolc családnak egységcsomagot állított össze, amiben volt ruha, cipő, játék, élelmiszer, papírzsebkendő. Nevetlenfaluban és a környék falvaiban sok a fekvő beteg, ők egy hónapra való inkontinenciás pelenkát, ágyneműt, mosószeret és más higiénés cikkeket kaptak.

Kérjük, támogassák imáikkal és adományaikkal ezt a szolgálatot, hogy az elkezdett segélyezésnek folytatása lehessen!

Orvosság a bajban

A Kelet-Európa Misszió a nyár folyamán négy intézménynek is jelentős mennyiségű segélyadományt adott át, mely orvosi segédeszközöket és egészségügyi felszereléseket tartalmazott.

A dabasi szakorvosi rendelőintézet is kapott egészségügyi felszereléseket.

„Jobb, mintha karácsony lenne” - mondta a Zárdakert Idősek Otthona főnövére, amikor a kerekesszékekből, masszírozó ágyból, speciális mérlegből, szájmaszkokból, fecskendőkből és kötszerekből álló jelentős mennyiségű segélyadományt átvizsgálta. Az intézmény, mely 165 idős beteg ápolásával, halálíg tartó gondozásával foglalkozik (közülük 96 súlyos demenciában szenved, 110 pedig állandó pelenkahasználatra szorul), a maga pénzügyi lehetőségeit tekintve soha nem lett volna képes ezeket az eszközöket beszerezni.

Hozzájuk hasonlóan ugyancsak nagy mennyiségű egészségügyi termékeket kapott a Semmelweis Egyetem II. számú Gyermek-klinikája. A tíz osztályos intézmény számára vizelet-

gyűjtő zsákokból, hólyagkatéterekből, kötszerekből, rugalmas pólyákból, fecskendőkből és maszkokból álló segélyadományt adtunk. A csepeli Olajág Otthonok öt speciális kórházi ágyat, kötszert, inkontinenciás pelenkát és felfekvés elleni, felfújható matracokat kapott. Az otthonon belül egy új részleget hozat létre olyan demens idős betegek részére, akik fokozott gondozást igényelnek. A megnyitáshoz szükséges felszerelés viszont hiányos volt, ezért fordultunk hozzánk segítségért. 2015. július 13-án az új részleg megnyitásán mi is részt vettünk.

Kerekesszék-adomány a Zárdakert Idősek Otthonának